

Виолета Лосева

Солом'яне танго
або
Літо в хутряних
шкарпетках

Переклад
на українську мову —
Ольга Блік

Виолета Лосєва

**Солом'яне танго або Літо
в хутряних шкарпетках. Переклад
на українську мову – Ольга Блік**

«Издательские решения»

Лосєва В.

Солом'яне танго або Літо в хутряних шкарпетках. Переклад на українську мову – Ольга Блік / В. Лосєва — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-850631-4

Ах, які кумедні, театральні-експериментальні зіткнення трапляються іноді в часі і просторі! Все відбувалося вночі, і тільки іноді їм заважала філософія: він постійно відволікався на свої статті... А вона в цей час писала дивні розповіді. Класичний мінус легко перетворюється в плюс, якщо за це перетворення відповідає маг... Та й справді: кого це стосувалося?

ISBN 978-5-44-850631-4

© Лосєва В.

© Издательские решения

Содержание

Передмова	6
1-а безсонна ніч	7
Знайомство	7
Літо в хутряних шкарпетках	9
2-а безсонна ніч	11
Продовження знайомства	11
Практично, особисте життя	13
Оповідки про мага та його чарівну подружку	13
3-тя безсонна ніч	15
«Давай про земне?»	15
4-я безсонна ніч	17
Константа і змінна	17
«Время и стекло»	20
Оповідки про мага та його чарівну подружку	20
5-а безсонна ніч	22
Пірати не воюють з жінками	22
Конец ознакомительного фрагмента.	26

**Солом'яне танго або Літо
в хутряних шкарпетках
Переклад на українську мову – Ольга Блік**

Виолета Лосева

© Виолета Лосева, 2017

ISBN 978-5-4485-0631-4

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Передмова

Для того щоб змусити когось танцювати під свою дудку, потрібно, якнайперше, мати дудку. Та ще й свою.

А вийшло так, що ВОНА ще не встигла отямитися від власної загадковості, як вже мріяла про назву для нової книги.

«Розміри та прихильники» або ж «Розмір та прихильниці»?

Ось вона, харизма граматики!

Усього лиш... інший рід, інше число...

Та це була б вже зовсім інша книжка.

Так що...

Нехай кине в мене камінь та, яка ніколи не вдягала під брюки колготки з діркою...

Чому «Солом'яне танго»?

А «тому що»!

Звучить затишно і вишукано, а з сірником краще не наближатися...

Мій Боже, які ж кумедні, театральні-експериментальні зіткнення трапляються іноді в часі та просторі!

Ця історія, власне, не зовсім про те, як перетнулися в інтернеті стежини маркетолога й філософа, і що з цього вийшло...

Але...

Оскільки в однієї сторони в арсеналі були технології, методи, прийоми і «фішки», а в іншій – діалектика, онтологія, натурфілософія та гносеологія в одному флаконі, то зустрілися вони не на форумі або ж конференції, а на сайті знайомств...

І було зовсім несуттєво, скільки їм років – в сумі, і кожному окремо...

І було зовсім несуттєво, хто «постукав» першим, і чому вони не розбіглися після звичного «привіт-привіт, давай познайомимося, може, обміняємося телефонами...», як це часто трапляється...

І було геть несуттєво, чому в їх листуванні смайликів було чи не більше, ніж букв. Бо ж обидва вони прекрасно знали не лише всі літери, а навіть і розділові знаки...

Одним словом...

Були лише ВІН і ВОНА...

Все відбувалося вночі, і лиш іноді їм заважала філософія: адже ВІН постійно відволікався на свої статті...

А ВОНА в цей час писала чудернацькі «Оповідки про мага та його чарівну подружку», і ці оповідки, як їй здавалося, начебто нікому і не заважали...

А ще, крім всього цього, наближався Новий рік...

1-а безсонна ніч

Знайомство

ВОНА: – Привіт! До тебе так і звертатися, як написано у профілі – «FURIOUS»?

ВІН: – Доброго вечора! Можна і просто – Олексій.

ВОНА: – А чому ж – «Шалений»?

ВІН: – Відповідь залежить від ступеню Вашої зацікавленості...

ВОНА: – Пропоную перейти на «ти», а потім я вже спробую визначити ступінь своєї зацікавленості. ОК?

ВІН: – Згоден. Це додасть легкості спілкуванню...

ВОНА: – Так-так, спілкування тут має бути саме таким – легким і корисним.

ВІН: – Безумовно.

ВОНА: – Тоді скажи мені, будь ласка, чому ж все, що смачне і приємне, – шкідливе (наприклад, цукерки, сигарети, майонез). А те, що корисне – практично не має смаку? Це лише приклад: я взагалі не про їжу, як ти, мабуть, розумієш.

ВІН: – Це ти як маркетолог, питаєш? Треба вивести новий продукт на ринок? Друга хвиля опитувань? Чи – як красива жінка?

ВОНА: – Якщо я скажу «як маркетолог», ти все одно не повіриш.

ВІН: – Чому? Дуже навіть повірю... Психологи і маркетологи навіть уві сні залишаються професіоналами.

ВОНА: – Це не заважає їм навіть уві сні залишатися красивими жінками.

ВІН: – Хороша самооцінка, Ді... Мені подобається...

ВОНА: – Ді? ОК... Я рада, що тобі подобається. Тільки це не самооцінка. Ти поставив альтернативний питання – аболабо – і я обрала відповідь.

ВІН: – Ясно. Звісно ж, я бачу в тобі жінку, а не маркетолога...

ВОНА: – Прекрасно. Визнання в якості маркетолога я отримую в інших місцях. А ти чим займаєшся?

ВІН: – Важко пояснити у двох словах.

ВОНА: – Давай тоді не у двох... У профілі вказано, що ти – журналіст, письменник. І навіть філософ... Це спеціальність чи риса характеру?

ВІН: – І те, і інше... Крім усього іншого, ще й чоловік, якому ти подобаєшся...

ВОНА: – Хороша відповідь на питання «чим ти займаєшся»...

ВІН: – Ти хочеш з'ясувати – це стан, процес або дія?

ВОНА: – Звичайно, хочу... Якби не фраза «чоловік, якому ти подобаєшся», вже б почала комплексувати.

ВІН: – Не треба. Чоловікові пасує розум... Жінці – вміння бути Жінкою... Розкажи трохи про себе, якщо не проти?

ВОНА: – Про розум, який пасує чоловікові, – згодна. Щодо всього іншого – можна посперечатися... Але сперечатися не буду, побуду трошки «блондинкою» з дурненькими блакитними очима. Але в одному я переконана на 100%: вміння жінки бути жінкою формується під впливом чоловіка...

Про себе... Так само, купа страшних слів – маркетинг, піар, копірайтинг і т. ін. Зараз «відпочиваю», не з власного бажання. Звільнилася з роботи... Ринок праці «мовчить». Думаю, до кінця січня можна сидіти спокійно.

Люблю камерні театри, класичну музику, ходжу на фітнес... Ну ж бо, тепер розкажи про себе!

ВІН: – Доведеться розповідати фрагментами... Маю прийти до тями...

ВОНА: – ОК, приходь до тями...

ВІН: – Мерсі, Ді...

Пауза...

ВОНА: – Зайнятий? Я готова отримати перший «фрагмент» навіть завтра. Це не натяк, а просто можливість делікатно завершити розмову (якщо ти цього бажаєш).

ВІН: – Ді, я, все одно працюю ще.

ВОНА: – Пишеш філософський трактат?

ВІН: – Майже... Так що все ОК. Я радий тобі. Якщо буду валитися з ніг – так і напишу, що йду спати...

ВОНА: – Зрозуміло. Мені навіть подобається бути серед всієї цієї твоєї філософії та інших новорічних фестивалів і карнавалів...

ВІН: – А я не люблю такі фактоїдні чинники.

ВОНА: – О, це вище мого «дівчачого» розуміння.

ВІН: – Фактоїди – це штучно створені події. Соррі.

ВОНА: – Правда? Ніколи б не подумала!

ВІН: – Не хотів здаватися нескромним...

ВОНА: – Але тобі вдалося...

ВІН: – Моє каяття. У майбутньому постараюся залишатися в рамках легкого листування в чаті.

ВОНА: – Каяття приймається. Цього разу. Залишаймося в рамках.

ВІН: – Добре... Соціологію скасовуємо. Вмикаємо виключно біологію...

ВОНА: – Біологію? Я знову чогось не розумію в твоїх дефініціях?

ВІН: – Я маю на увазі відсутність в листуванні професійного й соціального «навантаження». Нехай у нас буде розмова... людей, а не спеціалістів.

ВОНА: – Якщо «людей», то соціального лушпиння не позбутися.

Пропоную відкинути професійне.

ВІН: – Добре, Ді. Домовимось саме про такі правила...

ВОНА: – Ну власне... Ми не граємо в ігри, правила яких не знаємо.

ВІН: – А даремно.

ВОНА: – Може й даремно... Я пропоную на сьогодні попрощатися – все ж таки, вже пізно... Мені було ду-уже приємно потеревенити з тобою. Буду чекати на тебе завтра – приходь!

ВІН: – Добре. На добраніч. Дуже радий, що ти є.

ВОНА: – До завтра?

ВІН: – До завтра...

Пауза...

А тим часом...

Літо в хутряних шкарпетках

Оповідки про мага та його чарівну подружку

Маг не любив борщ. І те, що подружка мага не вмiла його готувати, було не мiнусом, а плюсом.

Виявляється, класичний мiнус легко перетворюється на плюс, якщо за це перетворення відповідає маг, який не любить борщ.

Вони грали в таку гру: я не готую, бо ти не любиш, а я не люблю, тому що ти не готуєш. І обидва любили салат олив'є.

- Що ти бачиш за цими дверима? – запитав він
- Пил, павутиння і багато старих покинутих речей... А ти?
- А я бачу таємницю...
- Це тому, що ти – маг?
- Це тому, що я не бачу павутини...

– Слухай, начаклуй, щоб все було добре? Допоможи нам, а? – І вона потерлася носом об його жорсткі вуса.

– Та не питання, – відповів він...

– Ти говориш так, тому що ти маг і відрізняєшся від інших? – серйозно запитала подружка.

– А хто ж не відрізняється від інших? – розсміявся він.

– Тоді я попрошу тебе зайти до кімнати ніжно, – сказала вона.

Він зайшов. Якби хтось чужий побачив, як він заходить, то навряд чи подумав би, що людина увійшла якимось по-особливому.

Але вона була впевнена, що він зайшов «ніжно», тому що просила його саме про це.

– А хiба мурахи схожі на людей? – запитала подружка мага.

– Ну хiба ти схожа на мурашку? Подивися сама.

Вона подивилася в дзеркало і віднайшла деяку подiбнiсть.

– Ти замерзла?

– Ага... Дивне якесь літо...

– Нічого, і у цього літа «в шерстяних шкарпетках» буде своя історія...

2-а безсонна ніч

Продовження знайомства

ВОНА: – Привіт, Алекс! Як справи? Що новенького сьогодні?

ВІН: – Привіт, Ді. Так все та ж робота... А ти як сьогодні прожила свій день вродливої жінки?

ВОНА: – У мене був день не так вродливої жінки, як жінки безробітної. Пошук вакансій, візит до батьків, шопінг...

ВІН: – А зараз чим займаєшся? Чим займається красива жінка після того, як їй довелося трохи забути про те, що вона – красива жінка?

ВОНА: – Нічого подібного!!! Я ні на хвилину не забуваю про те, що я – красива жінка. Тобі ж подобається моя самооцінка?

ВІН: – дуже!

ВОНА: – Зараз копірсаюся вдома і перевіряю пошту – комп'ютер висне кожні 10 хвилин.

ВІН: – Буває... Мабуть, у тебе Windows... Може, варто подумати про Apple – максимальна відповідність краси техніки та краси її господині. Про надійність говорити не варто: надійність жінок – не привід для оптимізму.

ВОНА: – Як песимістично звучить. Краса та надійність – таке поєднання тільки в жінки можна зустріти. У техніці – ніколи.

ВІН: – Ді, ти будеш перша, хто, можливо, зможе це довести.

ВОНА: – У плані техніки – легко! А щодо іншого... я взагалі намагаюся ніколи нікому нічого не доводити.

ВІН: – Ніколи і нікому? Не може бути. Ти ж маркетолог...

ВОНА: – Так-так, особливо, якщо питання стосується краси і надійності. Може, поговоримо про твій видатний розум? Це може бути цікавішим, ніж моя надійність.

ВІН: – With pleasure.

ВОНА: – Як ти думаєш, чи можуть співіснувати в чоловікові розум і надійність? Чи дорівнює надійність вірності? Надійність в чоловікові і надійність в жінці – чи це одне й те саме? Розумні чоловіки – як і всі інші – люблять очима? Чи все ж таки мізками?

Чи не надто багато питань я ставлю?

ВІН: – Надто... Але питання цікаві... У відповідях буде багато суб'єктивності, але... спробуємо...

Розум і надійність співіснувати можуть. І навіть повинні. Вони не поєднуються, якщо ми плутаємо розум і хитрість.

Ще краще, коли є мудрість, яку ти позначила як якість чоловіка, якого ти хочеш зустріти тут.

Надійність і вірність – це здатність утримувати обраний напрям, не збиваючись зі шляху. Так що це близькі поняття.

Надійність чоловіка і надійність жінки – це прояви загальнолюдської надійності.

Чоловіки люблять очима, але розумні, при цьому, ще й продумують наслідки.

Тебе влаштовує інтерв'ю?

ВОНА: – Інтерв'ю – супер! Сперечатися ПОКИ не буду, якщо питання сьогодні ставлю я. Відповіді, як на мене, надто вже позбавлені суб'єктивності. Тому не можу не попросити навести приклади з життя або щось із класиків для ілюстрації всього вищесказаного.

ВІН: – Надто позбавлені суб'єктивності – значить правдиві?

ВОНА: – Надто позбавлені суб'єктивності – значить надто абстрактні... У відповідях – мало ТЕБЕ.

ВІН: – Ми поки що «осягали істину», а вона позбавлена персональності... До того ж... Ти не забула, що я – філософ?

ВОНА: – Як можна про це забути? Я це відчуваю в кожному рядку! І навіть між рядків!

ВІН: – Мені подобається, коли ти випускаєш назовні свою емоційність.

ВОНА: – Я її випускаю дозовано. Ти можеш оцінити керовану емоційність? Чи це занадто далеко від філософії?

ВІН: – Звичайно. Якщо тільки вона керована логікою, а не іншою, більш сильною, емоцією. Наприклад, ми схильні впадати в ілюзію контролю, коли боїмося почуттів. Але це буде вже не контроль. Втім, соррі – я стаю аж надто логічним).

ВОНА: – Керована тільки логікою! Чим же ще? Поговорімо про жіночу логіку. Вона взагалі існує чи це лиш ілюзія (як у випадку з контролем)? Як ти вважаєш, у яких випадках ми починаємо боятися почуттів? Мені подобається твоя гіпер-мега-логічність.

ВІН: – Назвемо її «шаленою». І до речі, в цьому є резон: «гіпер-мега» – це просто відповідність логіки тому, що вона оцінює.

Втім, не вистачало ще тут понтуватися зі своїми знаннями Канта і Шопенгауера. Що ж до твоїх питань – спробуємо...

ВОНА: – Палаю від нетерпіння. Вся – в емоціях.

ВІН: – Жіноча і чоловіча логіка – це просто смисловий прийом, віднайдений тими, хто не зміг застосувати закони формальної логіки до оцінки поведінки чоловіка і жінки. Логіка вища за гендерні відмінності. А там, де ці відмінності існують, починається психологія... Я закінчив...

ВОНА: – Я повинна обміркувати. Хочеться відповісти гідно.

ВІН: – Добре, моя леді... обміркувайте... Але чи це не надто... Адже ми не змагаємося... Ми танцюємо разом...

ВОНА: – Під дощем?

ВІН: – Не знаю... Я весь зосереджений на тобі... Світ навколо я не помічаю. Бо ж моя партнерка надто гарна, щоб ділити її з об'єктивною реальністю.

ВОНА: – Звісно, ми не змагаємося, мій джентльмене. Навіщо?

ВІН: – Жінка потребує кількох речей, які чоловік повинен їй дати, щоб відносини були гармонійними...

ВОНА: – Це рекомендація психолога чи філософа?

ВІН: – Обох. Пропоную продовжити тему іншим разом...

ВОНА: – «Я сьогодні дуже поступлива», – пам'ятаєш мюзикл «Чикаго»? Нехай тоді іншим разом. Щодо лише кількох речей... ти, я думаю, помиляєшся. Ми міняємо тему чи в тебе вже оченята закриваються?

ВІН: – Оченятам ще дивитись і дивитись... Як мінімум, до п'ятої ранку.

ВОНА: – Бережи себе! У паузах не пий забагато кави. Буде змога – приходь, рада тобі.

ВІН: – Спасибі, Ді. Це взаємно.

ВОНА: – Ти знов про почуття. Переключись на роботу, будь ласка.

ВІН: – Це неможливо!

ВОНА: – Я серйозно (без жартів): не хочу відволікати.

ВІН: – І я без жартів... Тобі – дозволено... На добраніч, Ді.

Пауза...

Тим часом...

Практично, особисте життя

Оповідки про мага та його чарівну подружку

Подружка мага не давала йому вдома працювати.

Вона весь час приходила до нього обійматися...

Слід визнати, що йому це дуже подобалося.

– Життя буває таким різним, – говорив він, – саме тому обійматися слід за кожної нагоди якнайчастіше...

– І якнайміцніше, – додавала вона завжди.

– Поки ти думаєш, що ось скоро почнеться життя, воно вже закінчується...

Щастя – в секундах...

– Перфекціонізм – це не завжди добре... – задумливо мовила подружка мага.

– Згоден, – відповів він, – Прагнути досконалості можна, якщо знаєш, що таке досконалість.

– Кажуть, що це така хвороба... Бо ж люди не можуть інакше...

– Бувають хвороби значно гірші... Ось тоді люди, справді, не можуть інакше...

– Якись у нас незрозумілі ілюзії.

– Ілюзії завжди акварельного кольору.

– А хіба є акварельний колір?

– Так, це колір ілюзій!

– Я хочу бути французькою жінкою, – повідомила подружка мага, дивлячись в дзеркало.

– Що це означає? – Посміхнувся він.

– Буду говорити «о-ля-ля» і посміхатися усім чоловікам підряд.

– Так, але ж в цьому і полягає вся різниця!

– Як ти вважаєш, чому Жаклін плакала сьогодні? І чому Поль її не втішав?

– Тому що вона пише казки, а він працює механіком.

– Невже через це потрібно плакати?

– Ні, не потрібно, але... часом доводиться...

– Ти ніколи не дізнаєшся точно, що саме думає і відчуває інша людина. Доводиться доми-
словати, – задумливо сказав маг, – Так що ти ображаєшся не на іншого, а на свої домисли.
Що б цей «інший» не говорив.

– Шкода, – зітхнула його подружка, – Аж надто часто доводиться ображатися на власні
домисли...

3-тя безсонна ніч

«Давай про земне?»

ВОНА: – Побажання «на добраніч» я прочитала вже вранці.

Сьогодні ти знову всю ніч будеш займатися своїми статтями?

ВІН: – Та як вийде, Ді... Можливо, вдасться закінчити раніше.

ВОНА: – Скористаюся отриманим вчора дозволом відволікати тебе від роботи... і пропоную поговорити.

ВІН: – З радістю поєднаю приємне з корисним. Що ж ти хочеш дізнатися сьогодні, моя Ді?

ВОНА: – Ммм... Робота – приємне, а спілкування зі мною – мабуть, корисне... Я так це бачу. Я все ще думаю над тим, що дізналася вчора. Ну що ж, може тепер ти захочеш щось дізнатися?

ВІН: – Твоє бачення залишимо на твоїй совісті. А що тобі поки не вдалося зрозуміти у вчорашньому?

ВОНА: – Зі своєю совістю я зазвичай легко домовляюся. Що стосується вчорашнього... мені так і не вдалося розгледіти ТЕБЕ у всіх цих розумних (але безликих) міркуваннях...

ВІН: – У тебе сьогодні етап критичної оцінки вчорашньої розмови?

ВОНА: – Так це була не розмова, а суцільна філософія.

ВІН: – Це було спілкування, перш за все.

ВОНА: – У мене сьогодні етап продовження знайомства з людиною, яка мені цікава...

ВІН: – Повір, я це ціную.

ВОНА: – Філософ-цінувальник...

ВІН: – Світ поки що геть не ідеальний...

ВОНА: – О, тепер я зрозуміла, як ти обирав собі сферу діяльності. До речі, у тебе в дипломі так і написано – «спеціальність – філософ»?

ВІН: – Я б вважав за краще застосувати Лезо Оккама. Думаю, що є більш прості пояснення... Але якщо мій рейтинг від цього виросте в твоїх очах, то можна застосувати і твоє трактування.

ВОНА: – Зізнаюся, погуглила що таке «Лезо Оккама»... Я думаю, якщо ти назвеш себе в профілі «Лезо Оккама» це додасть тобі ще більше загадковості. Що стосується мого трактування, то твій рейтинг і так зашкалює в моїх очах.

ВІН: – Рейтинги – це ваше, маркетингове... Рейтинг – це статус. А я – філософ-імпровізатор.

ВОНА: – Рейтинг – це найхиткіше, що може бути... Особливо в чийось очах.

Ти дуже вчасно повідомив про те, що ти – імпровізатор. Філософія і імпровізація якось не надто в'яжуться...

ВІН: – Вчасно для чого? Для твоїх прекрасних очей?

ВОНА: – Рейтинг поповз вниз трішечки). А як тільки про імпровізатора написав – знову на висоті! Можливо, поговоримо про мої прекрасні очі?

ВІН: – А що про них говорити? Вони чудові. Навіщо багато слів?

ВОНА: – Філософ, який говорить «навіщо багато слів...», викликає захоплення! Знову змушена захопитися тобою!

ВІН: – Мені не подобається слово «змушена». Ти що – опираєшся?

ВОНА: – Прости! А то гірше буде.

ВІН: – Не згрішив – не покарано.

ВОНА: – Покаявся – означає, отримав прощення.

ВІН: – Тут складніше... Можна безперервно каятися і отримувати прощення. У цьому слабкість сповіді. Людина продовжує грішити.

ВОНА: – Тобі краще знати... Людину карають, навіть якщо вона не згрішила.

ВІН: – Це – теж крайнощі.

ВОНА: – Соррі, всерйоз задумалася над «крайнощами»... перезавантажила комп'ютер паралельно з цим. Напиши краще, як ти провів сьогодні день... Давай про земне.

ВІН: – Це була просто робота. Хочеш, щоб я поговорив про це?

ВОНА: – Про роботу? Ні не хочу. Хочу, щоб ти поговорив про те, які люди (не клієнти \замовники\пацієнти, а люди) – ТОБІ цікаві... Що ТИ цінуєш у відносинах з людьми, що (чи кого) ТИ хочеш зустріти на цьому сайті, як ТИ взагалі ставишся до цього каналу пошуку нових знайомств...

ВІН: – Ух! Знову в двох словах не відповісти... Добре, але давай завтра. Хоча пристрасті і переваги – це надто важкий предмет.

ВОНА: – Далекий від філософії?

ВІН: — Людина може подобатися в одній ситуації і не подобатися в іншій.

Наприклад, красуні з рудими кучерями ще донедавна були поза зоною моїх сексуальних і людських зацікавлень.

ВОНА: – ОК, давай завтра ... «До недавнього часу» звучить втішно. Зауважу тільки, що колір волосся – це найпростіше, що можна змінити – особливо в плані чисто людських пристрастей.

А от перестати бути «красунею» – це вже складніше, але теж можна виправити.

Ну не буду змушувати тебе стукотіти по буквах забагато. Побажая тобі на добраніч і успішної роботи.

Приходь завтра ввечері – якщо вже останнім часом ЦЕ змінилося.

ВІН: – Звичайно. Спілкування з тобою стає приємною константою в моєму житті... І твоя краса – цьому не перешкода. На добраніч, Ді... Вдалого тобі завтра...

ВОНА: – До завтра.

4-я безсонна ніч

Константа і змінна

ВОНА: – Добрий вечір, Алекс! Я, як приємна константа твоєму житті, не хочу бути нав'язливою, але... надто багато питань залишилося без відповіді...

Як ти поживаєш? Неділя філософа якось відрізняється від робочого дня?

ВІН: – Привіт, о константа душі моєї. Зараз отямлюся з приводу твоєї появи, злегка покопирсаюся у справах і готовий відповісти на твої питання.

ВОНА: – Привіт, серця мого «змінна»... Питання дивись вище.

Ну і... якщо ти мене про щось запитаєш – я теж можу відповісти.

ВІН: – ОК. Змінна – так змінна... До речі, хороша моя, а як ти відрізняєш чоловіка розумного від чоловіка мудрого? Судячи з твого профілю, ти саме це цінуєш в людях...

ВОНА: – Мені до душі висловлювання про те, що «розумний знайде вихід з тієї ситуації, у яку мудрий не потрапить»... Що стосується мене особисто, то я (свого часу) щодо себе почула таку фразу: «слабкого ти заганяєш в кут, і сама ж починаєш його за це зневажати. З сильним – це «скандал на скандалі і сутичка за сутичкою»...

Потрібен сильний, але настільки мудрий, щоб він домінував, а я про це б і не здогадалась...

Ось шукаю...

Поки що навіть в кіно не зустрічала...

ВІН: – Зрозуміло... А ти справді заганяєш слабких у кут? Чи, як будь-яка гарна жінка, ти ставиш бар'єри між собою і тими, хто все одно не міг би домінувати у відносинах?

ВОНА: – Я вважаю, що я нікого нікуди не заганяю. Це був погляд з боку. Я – за рівноправність... «Усі звірі в зоопарку рівні, тільки одні рівні більше, ніж інші». Бар'єрів теж сама ніде не ставлю.

Мені не подобається слово «будь-яка» перед «красива».

У мене сьогодні ще більше настроїв – поговорити... Тому наведу цитату з Наума Коржавіна, це написано років 40 назад, але його і зараз періодично цитують:

«Ей жись бы хотелось иначе...

Носить драгоценный наряд...

Но кони все скачут и скачут...

А избы горят и горят...»

ВІН: – Я так і подумав, що слово «будь-яка» тобі не сподобається.

ВОНА: – Тому й написав?

ВІН: – Ризикнув... Щодо рівноправності... Ніхто не народжений рівним і ніколи не буде рівним комусь іще. Я досить прямолінійний. Іноді з цієї причини отримую синці. Але цілісність важливіша за синці та подряпини.

ВОНА: – «Рівноправність» у відносинах і «бути рівним комусь іще», напевно – різні речі... ОК, я – за ілюзію рівноправності... Все життя мріяла бути ласкавим домашнім кошенятком.

Та «хати горять і горять»...

Цілісність, безумовно, важливіша за синці, але й синці бувають різними...

ВІН: – Саме цілісність спрямовує світ вгору. І, до речі, розумний чоловік приймає правильні рішення, а мудрий вміє робити їх прийнятними для інших.

А на ласкаве кошенятко ти не надто схожа, Ді. Ти жінка з шармом... Ми сьогодні спілкуємося жвавіше – тобі не здається?

ВОНА: – Якщо за цілісність «отримуєш синці і подряпини», то на... (видалено цензурою) така цілісність... Мудрість (в тому числі) полягає і в тому, щоб бути цілісним і, при цьому, «залишатися в живих»... Тепер про мій шарм... У деяких джерелах вважається, що іпостась кошенятка – це флірт. А флірт – це річ, яка протиставляється шарму. Під «деякими джерелами» я маю на увазі класиків марксизму, звісно...

Але, в будь-якому випадку, за шарм – спасибі!

Мені теж більше подобається таке спілкування.

Може це тому, що ти теж почав про щось розпитувати?

ВІН: – Давай спочатку розберемося з цілісністю. Цілісність – це розкіш, яку можуть дозволити собі далеко не всі. Цілісність, за визначенням, – це коли ти бачиш щось і маєш мужність говорити про це і діяти, виходячи з цього. Якби не було цілісних людей – весь світ загруз би у брехні і злочинах.

Не можна бути щасливим, роблячи нещасним когось іще.

І не можна бути щасливим, якщо твоє щастя залежить від когось іще.

ВОНА: – Філософія життя?

ВІН: – З шармом і фліртом теж не так вже й просто. Наприклад, жінка має шарм, коли її зовнішня поведінка відповідає її внутрішньому образу.

Якщо жінка-вамп «грає» у дівчинку-підлітка, то це флірт. А це – вдавання, гра, брехня, маніпуляція. Ну і крім усього іншого, флірт – це бесіда з прихованим сексуальним підтекстом. У нас його немає, тому ми не фліртуємо. Як мінімум поки що.

ВОНА: – Знаєш, можливо тому, що я жінка, я враховую ще категорію «гнучкість»...

Розкіш – це не мати необхідності проявляти цю саму гнучкість... Цілісність і самодостатність – це прекрасно, поки це не зачіпає інших людей... Особливо найближчих людей...

Я думаю, матері героя, який по жертвував собою, було б краще, якби він прийняв інше рішення...

ВІН: – Не варто плутати самодостатність і поміркованість. Це зовсім різні речі.

ВОНА: – У тебе діти є?

ВІН: – Так. Дорослі. Живуть далеко. Своїм життям.

ВОНА: – Ти знаєш, в мені живе два страхи постійно – це страх за своїх близьких, і страх когось підвести... І для того, щоб ці страхи не виправдалися – мені не потрібна ніяка цілісність...

ВІН: – Це твій вибір, Ді. Ти – жінка, і у тебе своя точка зору. Ти від цього не стаєш менш привабливою. Це – просто питання досвіду і тієї мудрості, яку ти так цінуєш в людях. Найбільш безперспективна річ – це сперечатися про точки зору, чи не так? До чого це призводить – ти знаєш не гірше за мене. Я за чесність – а там – хоч трава не росте.

ВОНА: – Може, тому у людей і не складаються стосунки, що обидві сторони говорять «я такий (така) і приймайте мене таким (такою)» ... Або ж «Я рятую світ, і мене не обходить, що посуд брудний»?

ВІН: – Все може бути, Ді... Люди сходяться на основі усвідомлених або неусвідомлених угод. І стають близькими... А коли хтось із них ці угоди порушує і починає з цього приводу викручуватися, тут і кінець всьому настає.

Ти ще не передумала бути ласкавим і ніжним кошенятком?

Повір, іноді прибрати сміття – не менше геройство, ніж врятувати світ...

Йдеться про те, як на це дивляться обоє.

ВОНА: – Ти знаєш, я все ще вважаю, що люди повинні сходиться, коли «метелики в животі» або ж, у крайньому разі, коли «таргани в один бік побігли»...

Сміття і суп не мають ніякого значення в результаті... Якщо це псує життя, то це не життя...

ВІН: – Дорога, я не буду сперечатися з жінкою. Метелики так метелики... Таргани так таргани... Повір, 99% тих, хто зійшлися на основі «метеликів», розбіглися по причині брудних сорочок, хронічно незвареної вечері та інших побутових дрібниць.

ВОНА: – Ми так мило з тобою сьогодні розмовляємо, що не хочеться іронізувати, але не могу не сказати – філософствувати набагато простіше, ніж самому так чинити... І наше з тобою листування (його наявність) – цьому підтвердження...

ВІН: – Уяви, що ми одружені. Чи сподобалося б тобі, якби я замість того, щоб думати про заробіток, будинок, про тебе, про дитину – весь час би торочив тобі про метеликів і цілував у вушко, не злязачи з ліжка?

Ді, я – нормальний мужик. Який розуміє свою відповідальність за ті стосунки, в яких він перебуває. І я бажаю бачити те саме в партнері.

Але ОК. Оскільки мова йде про основи самооцінки, я віддаю тобі пальму першості і пропоную потиснути один одному руки після веселого бою.

Ти молодець. Перемогла...

ВОНА: – Ти хочеш закінчити розмову? А я тільки почала уявляти собі, що ми одружені... Яка прикрість... Пальму першості я не беру в таких випадках. Я звикла перемагати в чесному бою.

Хоча твоя поблажливість по відношенню до мене – дуже імпонує... Я, мабуть, знов забажаю стати ніжним дурним кошенятком.

ВІН: – То забажай... Я б з радістю подивився на таку дивовижу...

ВОНА: – Тобі пора переключатися на свої трактати? Я тебе благородно відпускаю. Обіймаю і торкаюся носом до твоїх вусів...

Я тебе надихнула? На добраніч! До завтра!

ВІН: – Навіть збентежила. Спасибі, я ціную твій цілунок моїх вусів, моя хороша...

ВОНА: – На добраніч...

Пауза...

А тим часом...

«Время и стекло»

Оповідки про мага та його чарівну подружку

– Ой, просто не знаю, що робити, – зітхнула подружка мага, – потрібно щось міняти, а я не знаю, що...

– Заміною вікон не поміняєш краєвиду з вікна, – глибокодумно зауважив маг.

– А як тоді поміняти краєвид?

– Підійти до іншого вікна...

– Щоб не брати хабарів, потрібно, щоб їх хтось давав...

– А щоб виграти в конкурсі – потрібно брати в ньому участь.

– Які ж ми з тобою далекоглядні...

– Знаєш, коли у тебе щось крадуть, тобі повинно бути все одно – роблять це з нахабною мордою чи з милим виразом обличчя.

Причому, неважливо, про що йдеться – про речі, ілюзії чи рішення...

– Про що цей фільм? – запитав маг, підсідаючи до своєї подружки, яка пила чай біля телевізора.

– Якщо в двох словах, – посміхнулася вона, – дівчина думає, як сховатися таким чином, щоб її знайшли.

– У цьому вся сутність відносин з дівчатами, – зауважив маг...

– Як справи? Чим ти займалася зранку? Про що думала?

– Цілий ранок говорила з собою. Пару разів ледь не розплакалася від непорозуміння...

– Знову не домовилися?

– Виходить так... Та ж у мене були залізні аргументи!!!

– Нудно буває лише дурним людям, – сказав маг, – розумні завжди знайдуть, чим себе розважити.

– А я ось сумувала за тобою, – прошепотіла подружка мага, – я – дурна?

– Ну що ти? Це зовсім інше...

– Уявляєш, як прикро, – сказала подружка, – я знайшла таку чудову фразу – послухай: «Время и стекло». Скажи швидко...

– Здорово, – відгукнувся маг, який в силу своєї технічної освіти не надто тонко відчував красу слів, – Я зрозумів... А що тут прикрого?

– Хтось вже знайшов це співзвуччя до мене, – зітхнула подружка.

– Буває, – заспокоїв її маг, – Добре, коли йдеться про декілька слів... Таке траплялося і з великими відкриттями.

– Так, залишається тільки порадіти, що це не відкриття, – погодилася вона, але якось нерадо.

– А хіба у мільйонерів може бути час і бажання проводити майстер-класи? – запитала подружка мага.

– Відповідь вже закладено в твоєму питанні... – посміхнувся він.

5-а безсонна ніч

Пірати не воюють з жінками

ВОНА: – Привіт! Мені що, щовечора починати розмову самій?

Може, ти коли-небудь скажеш «привіт» першим?

Це я уявила, що ми одружені (за твоєю порадою) і вирішила з'ясувати стосунки... Тимчасом, поки ти відповідаєш – я думаю, чи не стати мені блондинкою.

ВІН: – Я привезу тобі чавунну сковорідку. Добрий вечір, мила... Я ще не спав з учорашнього дня – тому дещо неуважний.

ВОНА: – Сковорідка – це не наш метод. Я знаю багато інших способів. Гарного тобі вечора – відпочинь хоч трохи (це я серйозно).

Жодна цілісність не вартує здоров'я...

ВІН: – Відпочину, дівчинко моя... Ось про тебе подумаю ще годинку і відпочину...

А які способи знищити чоловіка тобі відомі?

ВОНА: – А що, сковорідка – це спосіб знищити? Так думають тільки дурні блондинки. Якщо чоловік закоханий, то об'єкт його закоханості (при бажанні) може налаштувати програму на «самознищення»... і жодні сковорідки не знадобляться...

Відразу уточню: це я говорю, як теоретик. Ще не застосовувала.

Давай я не буду відволікати тебе? Виходь на зв'язок, коли буде бажання, сили і можливість!

ВІН: – Та я на зв'язку. Просто ти мене дещо налякала такими методами.

ВОНА: – Це доба без сну дає про себе знати. Ти не з тих, хто так легко лякається.

ВІН: – А це було нелегко. Я старався...

ВОНА: – Старання не минули марно.

ВІН: – Ти сьогодні особливо гарненька...

ВОНА: – Спасибі. Ти знаєш, безсонні ночі йдуть тобі на користь. Вірніше, твої безсонні ночі йдуть МЕНІ на користь. Твої репліки стали такими милими, якимись людяними, чоловічими, нарешті.

А то одна філософія була... Коктейль з Канта й Шопенгауера.

ВІН: – Відволікся на каву-брейк, сонце моє...

ВОНА: – Колись давно, якийсь тест дав результат, що мені потрібен чоловік-пірат, а мені весь час зустрічаються чоловіки – художники...

Я відчуваю аромат твоєї кави... тут... це щось по типу Жокей Італ'яно?

ВІН: – Банальний еспресо, мила. Я простий у спілкуванні. Хочеш, щоб я був піратом?

ВОНА: – Надто велика відстань між нами, любий, щоб розрізнити сорт кави.

ТАК, ХОЧУ!!!!

Вірніш ні, не хочу. Сто разів давала собі слово – не намагатися щось у комусь переробити. Тим більше, провокувати когось грати роль...

ВІН: – Ні вже, сказала – то сказала. Бажання жінки – закон. Раніше треба було думати.

ВОНА: – Знову в теорію заглиблюєшся? Це я про закони... Мокре висихає, високе опускається? Думати – це не моє завдання. Думати будеш ти! Ти це вмієш! А я – буду відчувати!

ВІН: – Знову здатися, чи що?

ВОНА: – Не здавайся, ну будь ласка!!! Я не хочу, щоб ти так легко здавався!!! Навіть, якщо ти хочеш вже піти спати – йди непереможеним!!!

ВІН: – Пірати не воюють з жінками. Вони відразу здаються. Інакше залишаться без супу...

ВОНА: – Милій, що ти знаєш про жінок?

ВІН: – Що вони можуть все.

ВОНА: – В такому разі – здавайся. Ти ж розумієш, що залишитись можна не лише без супу.

ВІН: – А що може бути страшніше?

ВОНА: – Надто ти різко від Шопенгауера до супу... Ну гаразд... Все одно ти мені таким більше подобаєшся.

ВІН: – Я теж собою не натішуся. Мені навіть хочеться по-піратськи провести з тобою ніч.

ВОНА: – Ах, що ви собі дозволяєте...

ВІН: – Поки що нічого. Готуйтеся до неминучого.

ВОНА: – Грубувато звучить, але «в тему»: ви мене так хочете, як я вас боюся...

ВІН: – Я, справді, вас хочу. Навіть ризикуючи отримати за це в єдине своє піратське око.

ВОНА: – Страшно навіть уявити, крихітко, з ким тобі доводилося мати справу раніше. То ти про сковорідку, то «отримати в око»...

ВІН: – Мені й самому часом страшно. Але я пишаюся собою.

Мені продовжувати бути піратом? Чи поводитися удавано цнотливо і по-філософськи?

ВОНА: – Ні-ні, лише не удавано. Краще вже цинічно-іронічно-саркастично-відверто, по-піратськи.

ВІН: – Це закінчиться сексом і любов'ю.

ВОНА: – Саме в такій послідовності?

ВІН: – Це вище нашого піратського розуміння.

ВОНА: – Ну, в такому разі, якщо вже «пацан сказав» ... І де секс? І де любов?

ВІН: – Ді, я пішов спати і бачити тебе в еротичному сні. Ноги не тримають. Цілую! До завтра...

ВОНА: – До завтра.

Довга пауза...

ВІН: – Щось не спиться, кошечко? Чи вже заснула?

ВОНА: – Уже прокинулася, мій пірате. Доброго ранку.

Ще одна довга пауза...

ВІН: – А тепер доброго вечора... ти сьогодні не балуєш свого пірата, Рудокоса. У тебе, напевно, з'явився інший пірат?

ВОНА: – Привіт-привіт! Як справи і настрої? Виспався, нарешті, харизматичне піратисько?

Я сьогодні цілий день моталася по місту, втомилася, думаю, може тобі не кораблі грабувати, а вертольоти, щоб мені легше жилося...

І думала про тебе, про мій пірат і філософ в одній симпатичній особі.

ВІН: — Скільки похвал...

ВОНА: – Це не випадково. Я не застосовую «Лезо Оккама», коли говорю з піратами.

ВІН: – А що ж ти застосовуєш? Довгі ноги і красиві очі?

ВОНА: – Я б, може, і рада була застосувати і те, і інше, але ж справжні пірати навіть не роблять спроб мене побачити або мені подзвонити. Доводиться розвивати епістолярний жанр.

ВІН: – Добра справа, якщо вже нічого іншого все одно нам не розвивати. А заочне спілкування з прекрасною дамою навіть таких старих піратів робить солоденькими та ніжними.

ВОНА: – Ой, будь ласка, тільки не солоденькими та ніжними...

ВІН: – Бажаєте брутальності?

ВОНА: – Ні-ні, ви свою філософію облиште. Брутальність нехай лишається.

ВІН: – Брутальний філософ-пірат? Це занадто...

ВОНА: – Однозначно, коли ти виспався і відпочив, ти мене став значно гірше розуміти.

Доведеться над цим попрацювати!

ВІН: – Ти хочеш не дати мені виспатися?

ВОНА: – Зрозуміло. Я, звісна річ, не можу конкурувати з трактатами – «і взагалі, у мене мізки, а не перфокарти» (цитата)...

Давай з'ясуємо тільки: це буде флірт чи шарм?

ВІН: – Це ми вирішимо вранці, коли будемо пити каву.

ВОНА: – Про всяк випадок, я п'ю «Чорну карту», мелену, без цукру і вершків, можна дрібку кориці... Я думаю, це наблизить до «шарму». А якщо з цукром – тоді це вже буде «флірт». Я правильно розумію?

ВІН: – Флірт – це якщо ми будемо цим займатися на задньому сидінні авто.

ВОНА: – Ох, як все погано. На задньому сидінні авто – це не флірт, а легкий екстрим (залежить від марки авто, звісно).

На відміну від «нелегкого» екстриму (де це – подумай сам).

ВІН: – Та куди вже мені...

ВОНА: – Ну не наговорюй на себе. Я не сердита. Ти просто трохи недоречно згадав про «задне сидіння»... Дурниця... Просто для інформації: на задньому сидінні втрачають цноту, в основному, американські підлітки... Ти, коли що, питаєш, не соромся.

ВІН: – Ну, я так собі це і уявляв.

ВОНА: – А кава буде з термоса? (з жахом).

ВІН: – Ага, і з гамбургерами... Зате втрата цноти буде з взаємними повноцінними оргазмами в якості компенсації за пережиті незручності. Я ніяковію, мадам. Давайте краще про роботу

ВОНА: – Ох, і занесло ж тебе кудись... далеко від філософії. Гаразд... живи... Хотіла написати «кричи – опирайся, мені так більше подобається», але вирішила не бентежити.

Про роботу: завтра їду на співбесіду, вже зараз розумію, що це порожній номер, але дзвінків так мало, що поїду все-таки – щоб хоч «форму підтримати».

ВІН: – Ну потім розкажеш, як і що... Ти – жінка ефектна, так що форму підтримаєш однією лівою...

ВОНА: – Моя «ефектність» не завжди буває доречною. Особливо, якщо співбесіду проводить ейчар (а серед них більше дівчаток).

ВІН: – Так... Маркетинг – це проблема... мало хто розуміє взагалі, що це таке.

ВОНА: – Золоті слова!

ВІН: – Я тебе теж люблю...

ВОНА: – Ти, здається, хотів про роботу поговорити?

ВІН: – Так я і роботу люблю. А ще я люблю тварин і влучати в ціль...

ВОНА: – Ось бачиш, які ми різні: до тварин я цілком байдужа... А цілі у всіх різні...

Ти що маєш на увазі?

ВІН: – Не любиш? Так, це великий мінус... Тут ми точно різні...

ВОНА: – Я і людей-то – не надто.

ВІН: – Ну тоді будемо спілкуватися онлайн...

ВОНА: – А ти завжди влучаєш у ціль на будь-яку відстань?

ВІН: – Не завжди... Але, куди треба – поцілю... Була б людина хороша.

ВОНА: – Онлайн, звісно, потрапиш... Ти спробуй в реалі!

ВІН: – А куди ж цілитися?

ВОНА: – Ну я ж тут.

ВІН: – Щось мені підказує, що вам, мадам, потрібен інший пірат, з Єлисейських полів...

ВОНА: – Так ви від мене відмовляєтеся? (Зі слізьми в голосі).

ВІН: – А виглядають ваші сльози як захват.

ВОНА: – Так ви ж не вірите мені, що мені до вподоби саме ось такі пірати-філософи...

А у вас (як у всіх моряків) в кожному порту по нареченій? Так що я, втім, вас умовляю? Я не буду бігати за вами три дні і три ночі, аби лиш повідомити, наскільки ви мені байдужі.

Якщо навіть сльози мої на вас не діють!!!

Перший такий випадок у моїй практиці!

ВІН: – Так, ми, пірати, про дівчат навіть не думаємо.

ВОНА: – І тоді... Вода нам – як земля... І тоді... Нам екіпаж – сім'я... І тоді... Там кожен з нас не проти... А я все думала, про що ця пісенька...

ВІН: – Ну дехто звичайно «проти», але ми їх до піратської команди не беремо...

ВОНА: – Виявляється, у вас із цим суворо.

ВОНА: – О, мій пірат! Я змушена залишити вас ненадовго! Повернуся пізно, не знаю, чи побачу вас тут... Щось сьогодні не так в наших стосунках, вам не здається? І це мучить мене... Але все одно буду чекати на вас завтра – суворого, обвіреного... з пурпурними вітрилами...

На добранічки, Алекс.

ВІН: – На добраніч, Діана.

ВОНА: – Я можу сподіватися?

ВІН: – Без сумніву... Пурпурні вітрила вже забарвлені піратською кров'ю.

Ваш мобільний, благаю...

ВОНА: – Yes!!! Це стосувалося пурпурних вітрил.

ВІН: – Я зрозумів, що не мене особисто. На добранічки.

ВОНА: – Я не хотіла, щоб ти подумав, що я так рада, що ти попросив мій телефон. Я – дівчина сором'язлива. Але, оскільки, я все ж таки рада, то ось мій телефон. Welcome!

ВІН: – ОК, кохана... Чекай мене уві сні...

ВОНА: – На добранічки.

Пауза...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.